

Sygn. akt II Ka 925/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Luizy Bichy – Włoszak

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2023 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk, art. 178 b kk, art. 229 § 3 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 17 października 2022 r. sygn. akt II K 437/22

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 650 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 925/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 17 października 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 437/22;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>wyroкови zarzucono:</p> <p>a) co do czynu z art. 178a § 1 kk:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę na 30 złotych, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczerze wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do wydania niewspółmierność surowej kary łącznej: 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p>

- rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczerze wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania co w konsekwencji doprowadziło do wydania niewspółmiernie surowej kary łącznej;

b) co do czynu z art. 178b kk:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczerze wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania co w konsekwencji doprowadziło do wydania niewspółmiernie surowej kary łącznej;
- rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego

	<p>w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczere wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania co w konsekwencji doprowadziło do wydania niewspółmierność surowej kary łącznej;</p> <p>c) co do czynu z art. 229 §3 kk:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby wynoszący 2 lata, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczere wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania 	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

	<p>Wszystkie powyższe zarzuty okazały się pozbawione zasadności i nie zasługiwały na uznanie Sądu Okręgowego.</p>
--	---

W pierwszej kolejności odpierając zbiorczo tak sformułowane pokrewne zarzuty wskazać należy, iż zarówno orzeczone względem K. G. kary jednostkowe, kara łączna, jak i środki karne w żadnym razie nie nosiły cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary (analogicznie – również kary łącznej, środków karnych i środków kompensacyjnych) jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko oskarżonego czy jego obrońcy, ale i ogółu społeczeństwa, te jawią się jako niesprawiedliwe, zbyt drastyczne, przynoszące nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie kary i środków karnych dotychczas ukształtowane nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmiernym, czyli niewspółmiernym w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą zastosowaną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści stosownych przepisów karnomaterialnych, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy oraz jego możliwości finansowych – co w sposób niezwykle detaliczny i przystępny wyartykułowano w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Twierdzenia, że Sąd I instancji nie uwzględnił postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, okoliczności, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczerze wyjaśnienia nie były zasadne, gdyż w uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich wskazanych elementów.

Należy wskazać, że skarżący wnioskując o obniżenie wysokości stawek dziennych kar grzywny nie wskazał okoliczności przemawiających za taką decyzją. To

dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe, możliwości zarobkowe, warunki osobiste i rodzinne determinują wysokość stawki dziennej, a te w odniesieniu do oskarżonego pozwalały na ustalenie stawki dziennej na kwotę 30 zł (oskarżony jest specjalistą w swojej dziedzinie zawodowej, nie ma nikogo na utrzymaniu, ma stały dochód, posiada majątek). Nawiązując wprost do postulatu skarżącego wyraźnie zaznaczyć należy, iż obowiązujące przepisy prawa nie wprowadzają automatyzmu w zakresie kształtowania kary łącznej i nie dają podstaw w każdej sytuacji do zastosowania zasady pełnej absorpcji (czy też per analogiam pełnej kumulacji), a zwłaszcza tylko dlatego, że takie rozstrzygnięcie jawiłoby się jako słuszne w oczach którejś z zainteresowanych stron procesowych. W ocenie Sądu Okręgowego, posłużenie się względem K. G. postulowaną przez skarżącego zasadą absorpcji, zgodnie z którą wobec oskarżonego orzeczona zostałaby kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych i to po 20 złotych każda z nich wiązałoby się poniekąd z zupełnym, bezzasadnym quasi darowaniem skazanemu wykonania jednej jednostkowej kary podlegającej łączeniu, a tym samym implikowałoby bezkarność podsądnego za jedno z przestępstw, których się dopuścił. Celem kary łącznej nie jest zaś tak znaczące i jednocześnie bezwiedne nagradzanie każdego sprawcy wielokrotnie łamiącego porządek prawny, lecz zapewnienie racjonalnego stosowania kar poprzez likwidację w postępowaniu wykonawczym ich swoistej, wynikającej z kilkukrotnych skazań konkurencji. Oparcie przez Sąd ferujący wyrok wymiaru kary łącznej na omówionej zasadzie absorpcji, każdorazowo traktować należy zatem jako rozwiązanie zupełnie skrajne, stosowane jedynie wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Ponadto z treści obowiązujących przepisów dotyczących kary łącznej wynika konieczność wymierzenia kary łącznej powyżej najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, co oznacza, że w takich przypadkach minimalna kara łączna musi być wyższa od najwyższej grzywny orzeczonej za przestępstwa pozostające w zbiegu, co wykluczało orzeczenie kary łącznej grzywny w rozmiarze 100 stawek. Sąd Okręgowy nie powziął zastrzeżeń co do wartości przyjętej przez Sąd niższego rzędu. Wszak, już na tzw. pierwszy rzut oka, kiedy uchwyci się w polu widzenia ustawowe ramy omawianej instytucji, trudno przyjąć ażeby ta - niemalże zrównana z możliwie najniższą jaką dopuszcza ustawa, charakteryzowała się rażąco niewspółmiernością.

Rzecz jasna, nie budzi najmniejszych wątpliwości, że podsądny jest osobą dotychczas niekaraną, popełnione przez niego przestępstwa pozostawały w bardzo bliskim związku czasowym, zaś przed popełnieniem przestępstw prowadził uregulowany tryb życia. Orzeczenie przez Sąd Rejonowy kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania już samo w sobie stanowiło swoisty przejaw premiowania oskarżonego i uwzględnienia jego doczasowej niekaralności oraz wyrażonej postawy procesowej w postaci przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów. O ile bowiem skrucha i autorefleksja, o ile są autentyczne, zasługują na pewnego rodzaju aprobatę, o tyle nie należy im nadawać nadmiernej rangi i kluczowego wręcz znaczenia. W przeciwnym bowiem razie niemalże każdy sprawca deklarowałby tożsame poczucie winy czy nawet chęć zmiany, upatrując w swojej postawie walory procesowe. W rzeczywistości oskarżony został niejako zmuszony do przyjęcia takiego, a nie innego stanowiska procesowego, będąc przyłapanym na gorącym uczynku.

W tym miejscu przypomnieć wypada jaki poważny problem stanowią aktualnie na drogach nietrzeźwi kierowcy. W ostatnich latach tego typu patologiczne zachowania mnożyły się, doprowadzając do coraz to większej ilości, znamiennej w swych skutkach, wypadków. Oczywiście, tym razem do takiego zdarzenia nie doszło, ale najpewniej tylko dlatego, że zachowanie oskarżonego zostało dość szybko udaremnione przez funkcjonariuszy Policji. Z tego względu faktu, iż na gruncie przedmiotowej sprawy tak naprawdę nie wystąpiły negatywne skutki nieodpowiedzialnego zachowania K. G. absolutnie nie należało poczytywać jako zasługi samego zainteresowanego, a raczej rozpatrywać w kategoriach pomyślności losu. Tak czy inaczej, bez wątpienia osoba świadoma i dorosła winna zdawać sobie sprawę z niezwykle realnych możliwych konsekwencji jazdy pod wpływem alkoholu, zwłaszcza gdy problem ten w ostatnim czasie został nagłośniony na tak dużą skalę. Jednocześnie, w ocenie Sądu Okręgowego dla niemal każdego oczywistym winno się uwidocznic również i to, że zdolności do bezkolizyjnego, bezpiecznego prowadzenia pojazdu ulegają znacznej deformacji już wskutek spożycia niewielkiej ilości alkoholu, zaś wraz z wzrostem jego stężenia we krwi niemalże całkowicie zanikają. Z tych wszystkich względów zachowania tego rodzaju winny być piętnowane nie tylko w powszechnym odbiorze, ale także spotykać się z odpowiednią reakcją karną.

	<p>Nietrzeźwy kierowca niewątpliwie stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, a zdrowie i życie człowieka są wartościami najwyższymi, które bezwzględnie należy chronić.</p> <p>Dlatego w ocenie Sądu Okręgowego pięcioletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełni swoje ustawowe cele, zwłaszcza w zakresie prewencji ogólnej. W zakresie czynu z punktu I nie można pominąć wysokiego stanu nietrzeźwości, okoliczności zatrzymania w miejscu gdzie odbywa się intensywny ruch drogowy. W zakresie czynu z punktu II uwzględniono, że oskarżony swoim zachowaniem chciał uniknąć odpowiedzialności karnej, bagatelizował sygnały nakazujące mu zatrzymanie się. Takie zachowanie oskarżonego jako kierowcy nakazywało wyeliminowanie go na okres 5 lat. Nie należy bowiem ignorować, iż istotą omawianej regulacji jest właśnie czasowe wyeliminowanie z obszaru dróg publicznych stwarzających realne i poważne niebezpieczeństwo (i to tak dla zdrowia i życia ludzkiego jak i napotkanego mienia) nietrzeźwych kierowców. Rzecz jasna, Sąd Okręgowy rozumie, iż orzeczenie zakazu kategorii pojazdów jedynie B byłby ułatwieniem w życiu oskarżonego, jednakże nie może to stanowić wystarczającej podstawy przemawiającej za przyjęciem postulowanego rozwiązania, bowiem interes oskarżonego nie może przewyższać szeroko pojmowanego dobra ogółu. Poza tym, naczelnym założeniem środka karnego jest sprawienie sprawcy dolegliwości na tyle odczuwalnej, że w przyszłości powstrzyma go to od podejmowania działań sprzecznych z prawem. Jednocześnie należy wskazać, że wyrok Sądu I instancji zawiera zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego wyznaczony okres próby na 2 lata jest prawidłowy, przy uwzględnieniu popełnienia innych przestępstw i tylko taki okres należy zweryfikuje trafność przyjętej pozytywnej prognozy na przyszłość.</p>
Wniosek	
wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku: co do czynu z art. 178a §1 k.k. poprzez:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

- orzeczenie wobec oskarżonego kary 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 3 lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy

co do czynu z art. 178b k.k. poprzez:

- orzeczenie wobec oskarżonego kary 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy

co do czynu z art. 229 §3 poprzez:

- orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby wynoszący 1 rok.

Na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k., obrońca wniósł o orzeczenie kary łącznej, co do czynu z art.178a §1 k.k. i czynu z art. 178b k.k. w wysokości 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 90 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. wniósł o orzeczenie, co do czynu z art. 178a § 1 k.k. i czynu z art. 178b k.k., łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 4 lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z tak sformułowanych wniosków apelacyjnych.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 17 października 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 437/22.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk. Oskarżony osiąga stały dochód, posiada zawód oraz majątek ruchomy, ma więc możliwości uregulowania należności sądowych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 17 października 2022r. sygn. akt II K 437/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana